

Küçük Genet

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Genet

Aysel Banu YAVUZAL

Sıcak, yemyeşil yağmur ormanının derinliklerinde, yaprakların damladığı ve eğrelti otlarının açıldığı yerde küçük bir genet yaşardı. Kürkü altın-kahverengiydi, koyu çikolata rengi beneklerle doluydu ve uzun kuyruğunda bilezik gibi halkalar vardı. Yuvarlak kehribar gözleri hep kocaman açıktı, çünkü dünya görülecek şeylerle doluydu. Her gece merak ederdi: "Uzun ağaçların ötesinde ne var?"

Küçük genet bütün gün oyuk bir kütükte uyur, gökyüzü mora dönünce uyanırdı. İnce bedenini gerer, sivri kulaklarını oynatır ve yumuşak gece havasını koklardı. Krem rengi karnı serin kabuğa karşı sıcacıktı. "Keşif zamanı," diye fısıldar, minik siyah burnu heyecanla kıpırdardı. Yağmur ormanı her yanında vızıldar ve tıkırdardı.

Bir akşam, sarmaşıkların dolaştığı bir yerin yakınında minik bir hışırtı duydu. Tüylü, gri-kahverengi, kocaman altın gözlü ve uzun ince parmaklı bir galago başını uzattı. Ondan daha küçüktü ve çok utangaçtı. "Merhaba," dedi genet yumuşak bir sesle. "Ben sadece etrafa bakıyorum." Galago kocaman gözlerini kırıştırdı ve küçük, kıkırdayan bir ciyaklama çıkardı. "Ben de," diye fısıldadı.

Daha fazla konuşmadan bir ışık kıvılcımı yanlarından süzüldü. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Ateş böcekleri! Yumuşak yeşil-altın renkte parlıyor, karanlıkta minik fenerler gibi yanıp sönüyorlardı. "Bak!" diye bağırdı genet, kehribar gözleri ışıldayarak. "Nereye gidiyorlar?" Galago yuvarlak başını yana eğdi. "Bilmiyorum," dedi, "ama öğrenmek isterim."

Ateş böcekleri ağaçların arasından süzölüp uzaklaştı ve iki küçük hayvan onları takip etti. Genet'in halkalı kuyruğu, yosunlu bir dal boyunca sürünürken sallandı. Galago arkasından zıpladı, uzun parmakları kabuğa tutundu. "Beni bekle!" diye kıkırdadı. Yapraklar yüzlerine değdi ve ateş böcekleri yanıp söndü, yanıp söndü, yanıp söndü, hep biraz önde, bir yıldız izi gibi parlıyorlardı.

Sarkan sarmaşıklardan bir köprü geçtiler ve dev eğrelti otlarının altından süzıldüler. Yağmur ormanı seslerle doluydu: kurbağalar vıraklıyor, cırcır böcekleri ötüyor, su damlıyordu. "Korkuyor musun?" diye sordu galago. Genet bir an düşündü. "Biraz," dedi. "Ama birlikteyiz." Galago gülümsedi ve kocaman altın gözleri cesaretlendi. Yan yana, parlayan ışıkları yeşilin derinliklerine doğru takip ettiler.

Ateş böcekleri alçalıp dans ettiler, sonra parlak bir şeyin üzerinde bir bulut gibi toplandılar. Genet son yaprakları araladı ve soluğu kesildi. Ağaçların arasında gizlenmiş küçük, yuvarlak bir gölet vardı. Suyu pırıl pırıl parlıyor, minik ışıklarla doluydu, sanki biri bütün gece gökyüzünü içine dökmüştü. "Ah!" diye fısıldadı galago. "Çok güzel!"

Ateş böcekleri göletin üzerinde asılı kaldı, usulca yanıp söndüler, sanki iki arkadaşı bilerek oraya getirmişlerdi. Genet bir patisini suya daldırdı. Su serin ve yumuşaktı. "Yıldızlar gibi pırıldıyor," dedi. Galago kenardan eğildi ve kocaman gözleri minik ışıklarla doldu. "Böyle bir şeyi hiç görmemiştim," diye fısıldadı mutlulukla.

"Hadi su sıçratalım!" diye bağırdı genet ve suya atladılar. Su sığ ve ılıktı, ayaklarının etrafında minik dalgalarla gülüyordu. Galago uzun ince parmaklarıyla su sıçrattı, parlak damlaları havaya fırlattı. "Beni yakala!" diye ciyakladı ve genet onu kovaladı, halkalı kuyruğu dönüyordu. Ateş böcekleri üzerlerinde dostça bir seyirci gibi yanıp söndü.

Yorgun ve mutlu, göletin kenarındaki pürüzsüz bir taşa oturdular. "Bir hikâye biliyorum," dedi galago utangaçça. "Bir nehre âşık olan ay hakkında." Genet benekli kuyruğunu ayaklarının etrafına doladı ve dinledi. Sonra o da şarkı söylemeyi öğrenen bir yıldız hakkında bir hikâye anlattı. Su kahkahalarıyla pırıldayana kadar hikâyeler paylaştılar.

"Biliyor musun," dedi genet, "o ateş böceklerini merak etmiştim. Neredeyse evde kalacaktım." Galago kıkırdadı. "İyi ki kalmamışsın. İyi ki merhaba demişsin." Yeni arkadaşına kocaman altın gözleriyle baktı. "Ben ilk merhaba demeye çok utangaçtım." Genet patisini onunkine değdirdi. "O zaman merak iyi bir şey," dedi. "Bizi buraya o getirdi."

Ateş böcekleri tek tek süzülüp uzaklaşmaya başladı, iyi geceler diyerek yanıp söndüler. "Yarın yine gelir misin?" diye sordu galago. "Her gece," dedi genet. Gökyüzü mora döndüğünde aynı uzun ağacın altında buluşmaya söz verdiler. Sonra fısıldayan eğrelti otlarının arasından eve yürüdüler, esneyip gülümseyerek, gölet arkalarında bir sır gibi pırıldayarak.

O günden sonra küçük genet ile galago her gece buluştu. Bazen ateş böceklerini gölete kadar takip ettiler. Bazen sadece yaprakların altında oturup hikâyeler paylaştılar. Genet'in kehribar gözleri arkadaşını görünce hep ışıldardı. "İşte buradasın!" diye seslenirdi. Galago da kıkırdayıp uzun parmaklarını sallardı, artık hiç utangaç değildi.

Yağmur ormanındaki diğer hayvanlar iki arkadaşı fark etti. "Nasıl tanıştınız?" diye sordu meraklı bir kurbağa. "Bir ateş böceği bize yolu gösterdi," dedi genet. "Bir de küçük bir merhaba," diye ekledi galago. Kurbağa gülümsedi. "Demek küçük bir merak büyük bir arkadaşlık yarattı," dedi. İki arkadaş birbirlerine baktı ve başlarını salladı. Bu doğrudu ve harika hissettiriyordu.

Yani eęer karanlıkta bir ışık kıvılcımı görürsen, biraz cesur ol ve onu takip et. Gökyüzü gibi pırıldayan gizli bir gölet bulabilirsin. Bir hikâye, bir su sıçraması ve bir kıkırdama bulabilirsin. Ve en güzeli, bir arkadaş bulabilirsin. Sonuçta arkadaşlık tek bir meraklı adımla başlayabilir.

Ve sıcak, yemyeşil yağmur ormanında küçük genet ile galago hâlâ pırıldayan göletin yanında buluşuyor. Ateş böcekleri hâlâ üzerlerinde yanıp sönüyor ve su hâlâ minik dalgalarla gülüyor. "Yarın aynı saatte?" diye soruyor genet, halkalı kuyruğu kıvrılmış hâlde. "Yarın aynı saatte," diyor en iyi arkadaşı kıkırdayarak. Ve birlikte yola koyuluyorlar, her şeye meraklı, pek az şeyden korkarak.